

РЕШЕНИЕ

№ 10199

гр. София, 24.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10388** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.126-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка със чл.215, ал.1 от Закон за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба, допълнително уточнена, от „Андроник 1“ЕООД, представлявано от управителя С. В., срещу мълчалив отказ на главния архитект на СО да издаде по реда на §127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ удостоверение за търпимост за строеж „Пристройка-закрит навес за обществено ползване – пМО към Трафопост с идентификатор 68134.1381.2160.1.2 с административен адрес: [населено място], [жк], кв.Т., [улица]. Жалбоподателят излага съображения, че пристройката съществува още преди 1987г., както и че административният орган е следвало служебно да установи факта на търпимост на строежа без да изисква документи от жалбоподателя. Иска се отмяна на процесния мълчалив отказ и връщане на преписката на административния орган с указания за издаване на удостоверение за търпимост.

Настоящото съдебното производство е образувано след като с решение № 10983 от 15.10.2024г. по адм.д. № 4959/2024г. по описа на ВАС е отменено решение № 1547/11.03.2024г. по адм.д. № 7891/2023г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав. С отмененото решение е отхвърлена жалбата на „Андроник 1“ЕООД срещу мълчалив отказ на главния архитект на Столична община да издаде удостоверение за търпимост за строеж „Пристройка-закрит навес за обществено ползване – пМО към Трафопост с идентификатор 68134.1381.2160.1.2, с

административен адрес: [населено място], [жк], кв.Т., [улица].

В решението на ВАС са дадени конкретни указания във връзка с изясняване на релевантни за решаване на спора факти, а именно изясняване на периода, в който е изградена процесната постройка.

След като съобрази указанията на ВАС, съдът изиска от Столична [община] за общинска собственост № 11244 от 5.05.1987г. на К. РНС, вписан като по – рано съставен акт в АОС №609 от 14.09.1998г. и назначи съдебно техническа експертиза.

Със становище от 27.11.2024г. С. П. В. заявява, че поддържа искането си, но не може да внесе депозит за вещо лице.

Ответникът - главния архитект на СО, чрез юриск.В., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С нотариален акт №24, том I, рег.№1062, д.№19/2017г. жалбоподателят „Андроник 1“ЕООД се легитимира като собственик на търговско помещение в трафопост, находящо се в [населено място], район „Н.“, със застроена площ от 85,78кв.м., като 65кв.м. е пМО /полумасивна основа/, което представлява самостоятелен обект в сграда, с идентификатор 68134.1381.2020.1.2 по КККР, с адрес: [населено място], район „Н.“,[жк], [улица], ниво 1, обект 2, с предназначение на самостоятелния обект: търговско помещение в трафопост.

Съгласно представените по делото извлечения от действащи устройствени планове, одобрени през 2013г., по регулационния план обектът попада в УПИ II – За ТП и общест.обслуж., кв.30а по РП на м.“Т.“; а по застроителния план, макар и обектът с обозначение пМО да е отразен в кадастралната му основа, същият не е предвиден за запазване. Пристройката не е нанесена и в КККР, одобрена със Заповед №РД-18-48/12.10.2011г. Не се установява от представената по делото комбинирана скица /л.265/ пристройката да е била предвидена по някой от предходен застроителен план.

Съгласно Договор за продажба на обособена част от общинско предприятие от 13.05.2001г., към търговското помещение в трафопоста е прикрепен дървен навес –складово помещение с площ 65кв.м.

По делото е представена декларация с нотариално заверени подписи на три лица, съгласно която пристройка-закрит навес към трафопост-65кв.м. е изградена преди 2000г.

При анализ на приложените документи доказват, че трафопоста е застроен заедно със строежа на бл.52, който се е състоял през 70 те години на миналия век. Всички данни сочат, че пристройката от 65 кв.м. към трафопоста е строена преди

1987г. Същата е без строителни книжа.

Административното производство е започнало с подадено от управителя на жалбоподателя заявление за издаване на удостоверение за търпимост на незаконен строеж „Пристройка-закрит навес за обществено ползване – пМО към Трафопост с идентификатор 68134.1381.2160.1.2 с административен адрес: [населено място], [жк], кв.Т., [улица].

След изпълняване на указания за отстраняване на неточности по заявлението и за представяне на допълнителни указания, с последно заявление с вх.№САГ22-УТ00-76-/19/ от 23.06.2023г. жалбоподателят е заявил, че е представил всички документи и иска да бъде издадено заявеното удостоверение за търпимост.

След като последното заявление не е процедирано, като по делото няма данни жалбоподателят да е уведомен по какви причини не се издава исканото от него удостоверение, на 07.08.2023г. той е подал жалба срещу мълчалив отказ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от легитимирано лице, в срок по чл.149, ал.2 АПК и срещу подлежащ на оспорване мълчалив отказ. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган – главния архитект на СО, който съгласно чл.144, ал.3 във вр. с чл.145 ЗУТ одобрява инвестиционни проекти.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Мълчаливият отказ е винаги процесуално незаконосъобразен, поради което основание за негова отмяна е само противоречието му с приложимите материалноправни норми - чл.146, т.4 АПК (освен ако специален приложим закон предвижда друго-напр. ЗДОИ).

По приложението на материалния закон съдът излага следното:

Съгласно § 16, ал.1 ПР ЗУТ, строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване.

Разпоредбата на § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ придава качеството „търпим строеж“ на такъв, по отношение на който се установява наличието на кумулативно предвидените в текста предпоставки:

1. строежът да е изграден до 07.04.1987 г.;
2. без наличието / съответно и в отклонение/ от издадени строителни книжа;
3. да е допустим алтернативно или по действащия подробен градоустройствен план и правилата и нормативите, действали по време на извършването му, или съгласно ЗУТ, съответно и актовете по прилагането му.

По принцип „допустимостта“ на извършеното строителство следва да бъде обсъдена от две страни, тъй като законът допуска алтернативно приложение:

- „или“ по действащия подробен градоустройствен план „и“ по правилата и нормативите, действали по време на извършването му,
- „или“ съгласно действащите към момента на издаването на акта норми - ЗУТ, съответно актовете по прилагането му.

Видно от доказателствата по преписката, по преписката са налице твърдения и документи които сочат , че процесната пристройка вероятно е строена преди 1987г. Тези факти следва да бъдат проверени от адм. орган и същия да формира изрична воля с надлежен акт по подаденото до него заявление. Твърденията за осъществяването на фактическия състав на § 16, ал.1 ПР ЗУТ обуславя материалната незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ за издаване на удостоверение за търпимост от сезирания орган-главния архитект на Столичната община, който е компетентен да се произнесе по заявлението на жалбоподателя. Компетентността на органа произтича от чл.145, ал.1, т.1, вр.чл.144, ал.3 ЗУТ, вр. § 16, ал.1 ПЗ ЗУТ.

В хода на производството по заявеното удостоверение за търпимост административния орган следва да установи всички релевантни за казуса факти и да се произнесе по заявлението с надлежен акт в който да изложи мотиви. Съобразно нормата на чл. 57, ал. 1 от АПК - административният акт се издава до 14дни от започване на производството. Нормата на чл. 58, ал. 1 от АПК е категорична, че непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде акта. Иначе казано, мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК е налице при сезиране на компетентен административен орган с искане за издаване на конкретен административен акт, за който акт за сезирания орган съществува законово правомощие, респективно задължение, да проведе конкретно иницирано административно производство и да се произнесе с индивидуален административен акт, като вместо да се произнесе със съответния административен акт, овластеният административен орган мълчи. За да е налице мълчалив отказ то трябва да липсва волеизявление на компетентния и сезиран за издаване на процесния административен акт орган с изрично волеизявление. В конкретния случай от събраните доказателства безспорно се установява, че макар да е надлежно сезиран административният орган не се е произнесъл в рамките на законоустановения срок и не е издал искания акт, нито пък е отказал изрично издаването на искания административен акт. Главният архитект дължи произнасяне по искането с което е сезиран с изричен акт. След като не е изпълни своето задължение да се произнесе по подаденото заявление от страна на Главния архитект е формирал мълчалив отказ в нарушение на материалния закон.

Този мълчалив отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен и преписката да бъде върната на Главния архитект на общината за произнасяне с изричен акт по заявлението на жалбоподателя. Мълчаливия отказ е институт – правна фикция, която е въведена от законодателя в полза на заявителите в административното производство, които да се защитят срещу липсата на изричен административен акт от една страна, а от друга, този институт слага край на производството пред съответната администрация и пренася спора в съда или пред по-горестоящия административен орган, с цел разрешаване на въпроса за основателността на предявеното искане. В случаите на мълчалив отказ, формиран по ЗУТ, въпросът за основателността на предявеното искане, не може да бъде разрешен от съда, именно поради естеството на акта. Ето защо преписката следва да бъде върната с указания за задължително мотивирано изрично произнасяне от страна на ответника

В рамките на това производство съдът не следва да обсъжда дали са налице предпоставките за издаването на исканото удостоверение за търпимост и дали въпросният строеж представлява търпим. Това са въпроси, които следва да са предмет на евентуално следващо производство с предмет законосъобразността на издадения от ответника административен акт. Предмет на настоящето производство е само и единствено законосъобразността на формирания мълчалив отказ по подаденото заявление, съдържащо искане за издаване на конкретен административен акт, поради което съдът се ограничава само до предмета на този правен спор.

Не на последно място, без изрично волеизявление на сезирания административен орган, което волеизявление да стигне до знанието на жалбоподателя относно подаденото заявление, с което се поставя начало на административното производство, не може да се приеме, че има произнасяне и постановен акт, още по-малко да се предполага, че жалбоподателят знае защо административния орган мълчи и не се издава искания акт, тъй като вече е узнал становището за търпимост на този строеж на Главния архитект

По изложените съображения оспореният мълчалив отказ се отменя на основание по чл.146, т.4 АПК, а делото като преписка се изпраща на главния архитект за ново произнасяне по заявлението при спазване на дадените указания по приложението на § 16, ал.1 ПР ЗУТ.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължи присъждане на деловодните разноски, но в настоящото производство не са претендирани такива и съдът не дължи произнасяне.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. II/второ/, във вр. с чл. 173, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на "Андроник 1" ЕООД, представлявано от управителя С. В., срещу мълчалив отказ на главния архитект на СО да издаде по реда на §127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ удостоверение за търпимост за строеж „Пристройка-закрит навес за обществено ползване – пМО към Трафопост с идентификатор 68134.1381.2160.1.2 с

административен адрес: [населено място], [жк], кв.Т., [улица].

ИЗПРАЩА преписката на Главния архитект на Столична община , за разглеждане и произнасяне по същество по подаденото от „Андроник 1“ЕООД, представлявано от управителя С. В. заявление за издаване на удостоверение за търпимост на незаконен строеж „Пристройка-закрит навес за обществено ползване – пМО към Трафопост с идентификатор 68134.1381.2160.1.2 с административен адрес: [населено място], [жк], кв.Т., [улица], съобразно дадените от съда в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок, считано от датата на влизане в сила на настоящото съдебно решение, в който срок Главният архитект на Столична община да издаде административен акт по посоченото заявление.

Препис от решението, на основание чл. 138, ал. 3, във връзка с чл. 137, ал. 1 от АПК, да се изпрати или връчи на страните по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, чрез Административен съд – София град, в 14 /четиринадесет/-дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.

СЪДИЯ: